

SODAN JA SÄNNIN PESÄ

ohtelias murhaaja

Timo
Tuikka

DOCENDO

Timo J. Tuikka

Kohtelias murhaaja

SODAN JA SYNNIN PESÄ

DOCENDO

Tekijä kiittää Taiteen edistämiskeskusta ja
Suomen Kulttuurirahaston Keski-Suomen rahastoa
tämän teoksen kirjoittamisen tukemisesta.

Ensimmäinen painos

Copyright © Timo J. Tuikka ja Docendo 2026
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Jussi Kaainen
Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
ISBN 978-952-850-662-1
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@docendo.fi

*”Millä hetkellä hyvänsä voi myrsky puhjeta,
tuuli puhaltaa, jänikset valkeina juosta
meren selällä ja vene, jossa Suomen kansa on
yhdessä pirun kanssa, kaatua ja mennä.”*

– KALLE HILLILÄ

*”Jos taistelee hirmuja vastaan, katsokoon, ettei
hän itse muutu siinä hirmuksi. Ja kun katsot
kauan kuiluun, katselee myös kuilu sinuun.”*

– FRIEDRICH NIETZSCHE

Suomen ja Saksan liittoutumisen lyhyt historia

Helmikuu 1940: Suomi käy talvisotaa. Saksan valtakunnan marsalkka Hermann Göring kehottaa suomalaisia tekemään rauhan Neuvostoliiton kanssa ja vihjailee suomalaisille tulevasta revanssimahdollisuudesta.

Maaliskuu 1940: Talvisodan henkiiheveriin pieksämä Suomi taipuu Neuvostoliiton ankariin rauhanehtoihin.

Huhti- ja toukokuu 1940: Saksalaiset miehittävät Tanskan ja Norjan.

Kesäkuu 1940: Neuvostoliittoa vastaan turvaa kipeästi kaipaava Suomi alkaa liehitellä pohjoismaisten veljeskansojensa kovaotteista alistajaa.

Syyskuu 1940: Saksa tekee kauttakulkusopimuksen Suomen kanssa ja nostaa suojelevan sateenvarjon Suomen ylle.

Joulukuu 1940: Saksan johtaja Adolf Hitler hyväksyy alustavan suunnitelman Neuvostoliittoon hyökkäämisestä.

Tammikuu 1941: Kenraali Nikolaus von Falkenhorst työstää ”Hopeakettu-suunnitelmaa”, jossa Saksa hyökkäisi Neuvostoliittoon myös Lapista.

Helmikuu 1941: Eversti Erich Buschenhagen saapuu Lappiin tiedustelumatkalle ja vihjaa tulevasta hyökkäyksestä Lapin läänin maaherra Kalle Hillilälle.

Maaliskuu 1941: Sotilaallinen yhteistyö tiivistyy ja Buschenhagen lähettää tiedustelijat Rovaniemelle kartoittamaan Saksan tulevaa komentopaikkaa.

Toukokuu 1941: Suomalaisupseerit keskustelevat hyökkäyksestä Berliinissä. Maaherra Hillilä tekee yhdessä ystäviensä kanssa ”Karjala-paanin”, jossa suunnitellaan tuleva miehityshallinto Kuolassa ja Itä-Karjalassa.

Kesäkuu 1941: Saksalaisjoukkojen siirrot Lapissa alkavat. Suomalaiset käynnistivät liikekannallepanon. Suomen V armeijakunta alistetaan Lapissa saksalaisten komento.

Tarinan tausta sekä luku- ja kuunteluohje

Tämä on lappilainen tositarina. Se sijoittuu jatkosodan alun Rovaniemelle. Tarina on koostettu tuhansista luotettavista dokumenteista. Kirjoittaja on saanut käyttöönsä myös salaisia yksityisarkistoja. Lähteiden varjelemiseksi kirjassa on muutettu muutamia nimiä ja tapahtumia. Muut yksityiskohdat on kerrottu uhrien kunnioittamiseksi juuri niin kuin ne ovat tapahtuneet.

HUOMIO! ACHTUNG! Kirjassa on kaksi minäkertojaa ja aikatasoa. Rovaniemen jatkosodan kertojaääni on Lapin läänin maaherra Kalle Hillilä ja Helsingin kevään 1945 kertojaääni on vanki. Antoisaa aikamatkaa!

Helsinki maaliskuu 1945

Pedon murina kuuluu peninkulmien päästä. Kemijoen pinta väreilee lähestyvän jättiläisen painosta ja valtavista odotuksista. Ihmiset putkahtelevat puutönöistään ja betonikoloistaan kuin uteliaat tunturisopulit teiden ja katujen varteen vastaanottamaan jyrisevää monstrumia. Hirviö on huomattavasti isompi kuin kukaan on osannut kuvitellaakaan. Monikymmentuhatpäinen käärme luikertelee Lapin avoimesta portista sisään aamusta iltaan.

Asukkaat ottavat salaman liekkejä ärjyvän lohikäärmeen vastaan kuin kauan kaivatun vapahtajan. He heiluttelevat lakkejaan kuin palmunlehviä. He huutavat eläköön, vaikka sisimmissään he karjuvat vahingoniloisina tuskallista kuolemaa ja kärsimystä heitä piinanneelle punapaholaiselle. Hirviö vastaa kansanjoukkojen hurmukseen matalalla laululla ja kolistelemalla rauta-anturoitaan. Niiden metallinen kaiku jyrisee korvissani vielä päiviä.

Rovaniemi tuoksuu piellä ja parfyymillä kuorrutetulle verenhimolle ja kiimalle. Lohikäärmeen lihaksikas ruumis jatkaa luikerteluaan Kemijokea myötäillen itään, mutta pedon pää ja kallisarvoisimmat elimet majoitetaan pehmustettuun pesäkoloon. Pesälle kiemurtelee hedelmällisimmässä iässä olevien naaraiden jono kättämään osaansa paholaisen siemenestä.

Näen vain muutamia epähuuloisia tai pelokkaita ilmeitä, vaikka Euroopan rauhaa rakastaviin pikkukyliin ja suurkaupunkeihin

hyökkäilevän petoeläimen hyytävistä tuhotöistä on raportoitu jo vuosia. Hirviö on muodonmuuttaja, jonka raatelukynnet ulottuvat joka paikkaan.

Se ottaa uudessa kotipaikassaan ystävälliset kasvat, että saatuttaisi nopeasti paikallisten luottamuksen. Minua se ei petä. Näen hirviön naamion läpi, kun se puhuu minulle ystävällisesti: Könnten Sie bitte hierher kommen?

Tunnen adrenaliinin kihelmöinnin kielelläni samalla kun kuulen unen läpi tutut raskaat askeleet. Pakotan itseni pujahtamaan takaisin maailmojen välisestä portista. Unta seuraa raadollinen vankilaelämä. Sekin saattaa päättyä nopeasti ikuiseen uneen, jonka jälkeen tarjolla ei todennäköisesti ole ikuista elämää. Jos Jumala ei ole kuollut, hän on ollut viime vuodet syvässä horoksessa. Lukko kilahtaa.

Pomppaan kovasta petistäni ja laitan puukengät kylmiin jalkoihini. Kun raskas ovi aukeaa naristen, olen valmiina uuteen kuulustelupäivään. Minua kiikutetaan kuulusteluhuoneeseen niin kuin on viety jo 88 päivän ajan. Viikonloppuisin, joulun pyhinä ja joinakin arkipäivinä ohranakin lepää.

Kuukausien uuvutustaktiikka on väsyttänyt kaikki kuulustelijatkin. Aluksi kuulustelijat ja taktikat vaihtuivat alituisen. Joku yritti kaveerata ja joku pelotella. Yksi vanha pulla-apina ei kysellyt mitään. Hän vain mussutti vehnäisiä. Rinkelimiehen taktiikkana oli painostaa minut puhumattomuuden ankeudella libertämään, mutta mässytys pilasi piinaavan vaikutelman.

Tammikuun lopussa kuulustelijaksi vaihtui etsivä Nikander. Hyväntuoksuinen helsinkiläinen. Kohtelias mies ei pystynyt peittelemään yläluokkaisuuttaan, eikä piilottamaan ideologiaansa. Hän tenttasi minua aivan kuin ei olisi halunnut kuulla ainoatakaan raskauttavaa tietoa suhteestani saksalaisiin.

Viikko takaperin kuulustelija vaihtui. Yhdistin vaihdoksen vaaleihin, jotka on ilmeisesti käyty kuuden vuoden tauon jälkeen. Sotilaita häviää sodassa ja Valpon etsiviä vaaleissa. Sain uudeksi kuulustelijaksi viiksekkään rumiluksen. Ristin etsivä Turpeisen uudelleen Josif Quasimodoksi.

Murjottu nenä sojottaa luoteeseen ja murtunut mieli on kääntynyt sisään. Epäilen, että Quasimodo on tuotu suihkun ja pukukopin kautta viereisestä sellistä. Ehkä Josif-parka yrittää soveltaa näkemiään tekniikoita minuun.

Kuulustelijani yrittää peittää taustaansa, mutta haistan kommunistin pilkkopimeässäkin. Ne tuoksuvat sipulivotkasekoitukselle, halvalle paperossille, nahkealle pelonhielle ja katkeruuden tunkalle. Kirjoittaminen ei ole Josifin leipälaji, eikä kyllä puhuminenkaan.

Josif näyttelee rooliaan liikuttavan tunnollisesti. Hän yrittää saada minut puhumaan. En sano sanaakaan. Helsinki on metrin päässä. Vain betoni erottaa minut kevään henkäyksestä. Soimaan itseäni naurettavasta sinisilmäisyydestä, kun pidin Suomea yhä oikeusvaltiona. Edes historian oikealle puolelle ensimmäisten joukossa asettautuneella ei ole tässä maassa pienimpiäkään oikeuksia. Minulle ei ole tarjottu asianajajaa, eikä minulle ole edes kerrottu, mistä minua tarkalleen syytetään. Syytän itseäni kiinnijäämisestä.

Tänäänkin minua uhkaillaan kuolemantuomiolla maanpetoksesta. ”Vehkeily vihollisen kanssa”, köyryselkä murisee, mutta kuulen mielessäni Quasimodon voihkimisen. ”Miksi minua ei tehty kivistä, kuten sinua?”

Hymyilen ajatukselleni. ”Mikä maanpetturia naurattaa? Hymy hyyyty, kun kasvoillenne laitetaan huppu ja teidät ammutaan”, kuulustelija karjuu.

Vakavoidun ja mietin farssia, jos minut teloitetaan väärästä syystä. Hallustani löytynyt radiolaite oli mitättömin sota-ajan synneistäni. Lapselliset rikokseni puolestaan kalpenevat sen rinnalla, mitä Rovaniemi, Lappi, Suomi, Eurooppa ja maailma ovat todistaneet rikospaikkana kuusi vuotta. Kymmenet miljoonat uhrit huutavat haudoistaan oikeutta, jota he eivät koskaan saa. Häpeän lajiamme, joka on jälleen näyttänyt elukkamaisuutensa.

Voittajat jakavat jälleen vahvimman oikeuttaan ja sodan jälkeiset rikostutkinnat keskittyvät epäolennaisuuksiin, mutta en edes yritä syöttää helmiä sioille. Kuulustelijoille olisi turha puhua historian suurista paradokseista. Kuivuva mieleni kaipaa henkevää seuraa sivistyneen keskustelun janoonsa.

Tyhmyri paukuttaa pöytää kuin Rovaniemen markkinoiden helppoheikki. Vasta viime kuukausien aikana minulle on paljastunut maan poliisivoimien älyllinen taso koko alastomuudessaan. Valpon palveluksessa en ole nähnyt kuin pelkureita, laiskureita, houkkia ja idiootteja. Luottamukseni virkavaltaan on lopullisesti särkynyt. Olen niin käsittämättömän tylsistynyt, että mieluummin hirttäisin itseni kuin kuuntelisin typerää kysymyksiä.

Kaipaan mitä tahansa älyllistä virikettä. Jos kohtaloni on joka tapauksessa valua kuiviin tolppaan köytettynä, haluan käyttää lopunaikani paremmin. Elämänvietin paholainen kiusuttelee olkapäälläni: ”Sinulla on yhä toivoa.”

”Onko sisäministeri yhä sama kuin ennen vaalejakin?” kysyn.

Turpeinen hölmistyy. ”Joo”, hän lipsauttaa poliittisen tilannepäivityksen ennen kuin saa roolistaan kiinni. ”Sinä et esitä täällä kysymyksiä!”

”Suostun puhumaan ainoastaan sisäministerille”, sanon ja palaan mykäksi.

Äkillinen puheliaisuuteni antaa kuitenkin toivoa. Kuulusteliija julmistelee, karjuu, muljauttelee silmiään, nousee takajaloilleen ja tekee valehyökkäyksen. Pidättelen haukotusta. Lyöminenkin piristäisi tässä yksitoikkoisuudessa.

Välipäivä. Olen pienestä pitäen viihtynyt vain omien ajatusteni ja kirjojeni seurassa. Kirjat ovat olleet yksityisopettajiani ja moraalikompassejani. Kirjatkin on minulta evätty. Onneksi voin lukea valittuja niteitä mieleni avarasta kirjastosta. Mietin petissä Katri Valan kaukonäköisyyttä: ”Lapset kasvatetaan pois housunkastelusta, mutta ihmiskuntaa ei sotavaistoista, joita eräät piirit pitävät ihmisen parhaina vaistoina.”

Leviathan pitää minua hengissä. Ruokaa mätetään luukusta sinkkisankoon paskottavaksi. Illansuussa pääsen jaloittelemaan puoleksi tunniksi. Se tapahtuu aina yksin. Näen vain kaukaisia vilauksia muista vangeista ristikkoikkunoiden takana ja hämärien käytävien päässä. He ovat kuin Platonin varjoja luolan seinässä. Minut on eristetty ihmiskunnasta. Olisin siitä kiitollinen, jos saisin jotain muuta hengenravinnokseni kuin sellini *Raamatun*.

Luen aamulla huvituksekseni kertomusta Simsonin voimamieshiuksista, kun kuulen tutut raskaat askeleet ja lukon kolahduksen. Palaamme turvalliseen rutiiniin. Kuulustelupäivä 89. Yllätyn, kun minut ohjataan uuteen huoneeseen, jossa säteilee ihana valo.

Katonrajasta tulevasta tuuletusikkunasta heijastuu kirkas säde. Tuoleissa on plyysipäällyste ja muhkealla pöydällä on tuhkakuppi, vesikannu ja kaksi lasia. Seison silmät kiinni säteessä, kun raskas ovi käy. Avaan silmät. Näen lyhyen lännän isopäisen miehen kynityssä kikkaratukassa. ”Terve. Hauska nähdä pitkästä aikaa – olosuhteista huolimatta”, sanoo sisäministeri.

Kalle Hillilä laittaa lierihattunsa pöydälle ja kättelee. Lämmin kosketus tuntuu kummalliselta lähes puolen vuoden tauon jälkeen. Hymyilen, kuten ihmiset tapaavat tehdä vanhan tuttavansa nähdessään. Hymyä on pitkän tauon jälkeen hankala hallita. Pelkään, että saan elohiiren, ja palautan naaman peruslukemille. Sisäministeri lätkäyttää mustan nahkasalkkunsa pöydälle, asettelee takkinsa selkänojalle ja tarjoaa tupakkaa. ”Palaako?”

Nappaan savukkeen punaisesta Craven-askista, jonka kanssa on musta kissa. ”Kiitos. Läntistä tuontitavaraa”, nyökkään askiin.

”Englantilaiset ystäväni pitävät minua tupakassa”, hän sanoo ja tarjoaa tulta.

Tupakka maistuu toiveikkaalta. ”Tavarantoimittajanne on vaihtunut. Voitteko ystävällisesti kertoa, joko Saksa on antautunut?”

Hillilä laittaa itsekin palamaan. ”Sakut ovat Kilpisjärvellä. Muutama viikko, niin saamme hätisteltyä vihollisen maasta, jos Saksa ei ehdi sitä ennen murtua. Uudet itäiset ystävämmme rynkyttävät pian Berliinin valtakunnankanslian ovea.”

Hitler hallitsee Keski-Eurooppaa, Mussolini Etelä-Eurooppaa ja Hillilä Pohjois-Eurooppaa, loruilivat saksalaiset sota-ajan Rovaniemellä. Kahden ensimmäisen diktaattorin päivät ovat luetut, mutta Pohjois-Euroopan yksinvaltiain vain jatkaa porskutustaan rauhan aikaan muina miehinä.

”Luuletteko, että Hitler antautuu vai tappaa itsensä?” kysyn.

Sisäministeri tekee kämmenellä pitkän viillon kaulaansa. ”Tunnen Hitlerin kaltaiset miehet. Hän ei antaudu.”

Puhallan savut. ”Eikö olekin kummallista? Vain hetki takaperin Rovaniemen koulujen seinillä roikkui kymmeniä Führerin kuvia ja Heil Hitleriä kuului kadulla useammin kuin uskovaisen Jumalan tervettä.”

Hillilä nyökkää. ”Olen kokenut monia ihmeellisiä aikoja, mutta ne kolme vuotta olivat kieltämättä elämäni kummallisinta aikaa. On vieläkin vaikea uskoa, että Rovaniemi on raunioitunut hiilikasa.”

Ennen räjähdystä oli petollisen rauhallista. Yhtäkkiä hirviö päästi infernaalisen tuskanhuutonsa ja sitä seurasi raivoava tulimeri. Rovaniemi vapisi jalkojeni alla kuin koivunlehti ja hehkuva kiirastuli oli niellä minutkin sisuksiinsa.

Otan yhtä surullisen ilmeen kuin helsinkiläisisäntä, kun hänen pystykorvansa söi viinakortin. ”Minua ilmeisesti syytetään maanpetoksesta ja vakoilusta Saksan hyväksi. Tiedätte hyvin, että olen yhtä natsimielinen kuin Churchill.”

Sisäministeri hymähtää ja tumppaa tupakkansa. ”Ruma fakta kuitenkin on se, että hallustanne löytyi saksalainen radiolähetin ja suuri summa rahaa. Valtion näkökulmasta olette nyt vihollinen.”

Valokuvamuististani löytyy *Lapin Kansan* kuva, jossa maireasti hymyilevä Lapin läänin maaherra Hillilä on avaamassa *Soldatensender Lappland* -kanavaa. ”Hallustani löytyi saksalainen radiolähetin, mutta te annoitte saksalaiselle radiokanavalle luvan lähettää propagandaansa vuosien ajan. Miten minun rikokseni on maanpetos teidän tuhatkertaiseen rikokseenne verrattuna?”

Sisäministeri tuhahtaa. ”Niin se vain on. Elämässä ja politiikassa kaikki on kiinni ajoituksesta. Petturuus ja sankaruus on samasta puusta veistetty, mutta vain lopputulos ratkaisee. Sitä paitsi en pystynyt estämään radiokanavan avaamista, mutta pystyin torpedoimaan sen vaikutusta avaamalla Lappiin kilpaillevan radiokanavan.”

Päätän tiedustella tilannettani. ”Onneksi syyttömyyteni selviää oikeudenkäynnissä. Olen ollut pidätettynä 161 päivää

ilman syytettä. Haluaisin tietää, milloin syytteet nostetaan ja milloin saan tavata asianajajani.”

Sisäministeri katsoo silmiini. Näen väsyneissä silmissä verisuonien purkaumia. Luomet roikkuvat tummanpuhuvina, mutta hänen pupilleissaan on yhä salaperäinen ja alkukantainen villi polte. Eräs ulkomaalainen sotareportteri sanoi minulle Rovaniemellä, että maaherran katseessa piilee jotain kaunaista ja julmaa myös silloin, kun hän ylistää ystävyyttään saksalaisille. Ehkä syytteessäni on yhä neuvotteluvaraa, mutta on edettävä harkiten.

Hän nostaa salkustaan kolme kansiota pöydälle. Todennäköisesti raskauttavaa sisältöä. ”Juristina olen luonnollisesti sitä mieltä, että teillä on oikeutenne. Elämme kuitenkin edelleen hyvin poikkeuksellisia aikoja. Asemamme on hyvin herkkä joka suuntaan ja erityisesti itään. Skandaali on viimeinen asia, jota maamme kaipaa. Pelkäänpä, että olen ainoa asianajaja, joka voi teitä auttaa. Parasta kannaltanne olisi, jos puhuisitte minulle täysin rehellisesti, niin voisin parhaimmin auttaa teitä.”

”Rehellisesti”, huudahdan. ”Oletteko itse aina puhuneet rehellisesti?”

”En tietenkään”, poliitikko nauraa silmät sikkuralla. ”Tehtävissäni se olisi ollut majesteettirikos. Totuus ei kuulemma pala tuleksakaan, mutta olen havainnut, että sitä voi kyllä aika lailla käpristellä kaikista nurkista.”

Huomattavasti enemmän kuin todennäköinen teloitukseni minua harmittaa se, etten varmaankaan saa julkista oikeudenkäyntiä. Sensuurin teräskoura, joka vaiensi jokaisen sota-ajan urotyöni, jatkaa tekojeni mitätöintiä. Historia olisi puolellani, jos vain pääsisin todistamaan, mistä toiminnassani oli kysymys.

Minun täytyy pelata aikaa. ”Miten voisitte auttaa minua?”

Poliisivoimien ylin johtaja heilauttaa kättään suurieleisesti kuin äkkirikastunut kullankaivaja Pohjanhovin karvalakki-puolen tiskillä. "Voisin alkajaisiksi tarjota inhimillisemmät oltavat. Hyvä sänky, hyvää ruokaa ja juomaakin."

"Niiden ohella haluan myös laadukasta lukemista", alan tingata.

"Onnistuu. Voitte tehdä kirjalistan", hän sanoo ja repäisee sivun vihostaan ja antaa kynän. "Hallituksessa laadimmekin parhaillaan kirjalistaa kirjastoista poistettavista kirjoista", hän rupattelee. "Ja oliko vielä muuta?" hän kysyy.

"Jäljellä on vielä tärkein pyyntö, mutta en tiedä, onko se toteutettavissa. Se vaatii huomattavan paljon ministerin kallis-arvoista aikaa", sanon.

"Hullua ei kannata pitää liian pitkään jännityksessä."

"Näin omin silmin, kuinka kaunis kauppalamme vajosi liekkimereen. Jos pyydätte minulta rehellisyyttä, haluan myös kuulla rehellisen kertomuksen siitä, mitä Rovaniemellä oikein tapahtui. Lupaun kertoa mitään salaamatta oman tarinani, jos te kerrotte ensin omanne."

Sisäministeri nojautuu taaksepäin. "Sovittu", hän sanoo ja vilkaisee kelloaan. "Aloitetaan saman tien. Tarinalla on oltava alku. Mistä lähdemme liikkeelle?"

Vedän savut ja suljen silmäni. Kuulen lohikäärmeen metallisen ulvonnan yhä korvissani. "Kesäkuun 17. päivä 1941."

Sisäministeri ottaa salkustaan muistikirjan, jonka kannessa lukee 1941 ja selaa puoliväliin. "Aamulla sadetta. Iltapäivällä poutaa. SS-divisioona Nord marssi koko päivän kauppalan halki, ja sain yllättävän poliisitehtävän."

"Muistan sen", sanon. "Joukkojen ohimarssin jälkeen seisoin Hallituskadun kulmassa, kun näin mustan Mercedeksen kääntyvän Korkalonkadulle. Auto pysähtyi lääninhallituksen ovien

eteen. Katsoin, kun takapenkiltä nousi jäykin säärin lyhyt kenraalivanhus sekä hammasharjaviiksinen kenraali. Führeriltä viiksimallin kopioineen kenraalin koppalakissa komeili päällykällo.”

OSA I

RIEMUSOTA

*”Saksalaiset joukot ovat Suomessa vieraina
ystävällismielisessä maassa. Esiintymisen
ja käytöksen on oltava sen mukaista.”*

SAKSAN LAPIN JOUKKOJEN PÄIVÄKÄSKY 15.6.1941

Pedot ovat irti jatkosodan Rovaniemellä.

eväällä 1945 valtiollinen poliisi kuulustelee Helsingissä salaperäistä vankia, joka suostuu puhumaan ainoastaan sisäministeri Kalle Hillilälle.

Älykäs vanki ja juonikas kuulustelija palaavat vuoden 1941 arktiselle rikospaikalle Rovaniemelle. Suomen suurimman murhavyöhydän purkaminen alkaa.

Entinen salapoliisi, "Lapin presidentti" Hillilä jäljittää jatkosodan Lapissa kylmäveristä natsien murhaajaa. Samalla hän havaitsee, että natsiliittolaisellakin on tappavia suunnitelmia suomalaisten varalle.

Timo J. Tuikan tositapahtumiin pohjautuva rikosromaani on karmiva aikamatka sota-ajan hillittömiin rikoksiin. *Kohtelias murhaaja* aloittaa Sodan ja synnin pesä -trilogian.

ISBN 978-952-850-662-1
84.2 - docendo.fi

9 789528 506621

